

ŞEBNEM İŞİGÜZEL
Öykümü Kim Anlatacak

ŞEBNEM İŞİGÜZEL 1973 yılında doğdu. İstanbul Üniversitesi'nde antropoloji okudu. İlk kitabı *Hanene Ay Doğacak* 1993 yılında yayımlandı. Aynı yıl Yunus Nadi Öykü Ödülü'ne değer bulundu. Sonra sırasıyla *Öykümü Kim Anlatacak* (öykü, 1994), *Eski Dostum Kertenkele* (roman, 1996), ağırlıklı olarak *Radikal İki*'de yayımlanan yazılarını topladığı *Neşeli Kadınlar Arasında* (deneme, 2000), *Sarmaşık* (roman, 2002), *Çöplük* (roman, 2004), *Resmigeçit* (roman, 2008), *Kirpiklerimin Gölgesi* (roman, 2010), *Venüs* (roman, 2013) *Gözyaşı Konağı* (roman, 2016) kitapları yayımlandı. Çocuklar için *Annem, Kargalar ve Ben'i* (2011) yazdı. Hayatını yazarak sürdüren Şebnem İşigüzel, Tamar ile Ararat'ın annesidir.

Can Yayınları, 1994

Everest Yayınları, 2001

İletişim Yayınları 1531 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 214

ISBN-13: 978-975-05-0821-9

© 2010 İletişim Yayıncılık A. Ş.

1. BASKI 2010, İstanbul

2. BASKI 2017, İstanbul

EDITÖR Belce Öztuna

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Özgür Yıldız

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ŞEBNEM İŞİGÜZEL

Öykümü Kim Anlatacak

i l e t i Ő i m

Anne ve babama...

İÇİNDEKİLER

Devinimler.....	9
Öykümü Kim Anlatacak.....	25
Düş Gören.....	43
Klişe Hayatlardan.....	61
Geri Kalan Yaşamımın Tüm Perşembeleri.....	81
Işık Hızındaki Spermiler.....	97
Köprüleri Yaktım Ama Kanatlarım Var.....	111
Ters Akan Deniz.....	117

Devinimler

“... Sanki bütün bulutlar yeryüzüne inmiş. Çocuklarımın yüzlerini bile güçlükle görebiliyorum. Meydan kalabalık. İnsanlara çarpmadan yürümek zor. Yüzüme minik su damlacıkları vuruyor. Hava soğuk. Gösteriřli iki zafer takıyla dar sokaklara açılan bu meydanı geçerse kalabalıktan kurtulmuş olacağız. Limana vardığımızda bizi götürececek gemiyi belki bulamam. Şehre yeni köle getiren öyle çok gemi var ki... Limana çıkmadan önce kiliseye uğramak istiyorum. Tanrı'ya yalvarmalıyım ki bu güzel şehir Müslümanların eline geçmesin. Müslümanlar daha önce de şehri kuşatmışlar ama alamamışlar. Bu seferki hükümdarları eskilerine kıyasla çok güçlüymüş. Zafer üstüne zafer kazanırmış; onu dize getiren olmamış. Bu hükümdarın bir hayali varmış, o da bu şehri almakmış. Dua etmeliyim; çocuklarımı doğurduğum bu güzel şehir düşmesin. Bu şehrin insanları Müslümanların kölesi olmasın. Ve dua etmeliyim ki, ben de memleketime dönebileyim. Bu şehir sadece düşlerime girsin. Ama kocam bulutların ardından birden beliriverdi. Çocuklarım ona sarılıyorlar. Gitmemizi engelleyecek. Geri dönüp kaçamıyo-

rum. Çünkü o, çocuklarımın babası. Ben artık onun kadını olmak istemiyorum. Bana büyük bir aşkla bağlı. Gücü hiçbir şey söylemeden bizi yolumuzdan döndürmeye yetiyor. Eve kadar konuşmuyoruz. Bu adamın insanı kahreden suskunluğuna lanet olsun. Lanet olsun...”

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on...

“Günaydın, başarılı bir hipnozdu. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Yorgun...”

Teypteki hışırtılı sesim gerçekten yorgun. Ses kaydedicinin üzerindeki parmağım sanki dondu. Dinlediklerim doğru muydu?

Biraz başa gidersek...

“... Bu güzel şehir sadece düşlerime girsin. Ama kocam bulutların ardından beliriverdi. Çocuklarım ona sarılıyorlar. Gitmemizi engelleyecek. Geri dönüp kaçamıyorum. Çünkü o çocuklarımın babası. Ama ben onun kadını olmak istemiyorum... Limana çıkmadan önce kiliseye uğramak istiyorum. Tanrı'ya yalvarmalıyım ki bu güzel şehir Müslümanların eline geçmesin. Müslümanlar daha önce de şehri kuşatmışlar ama alamamışlar...”

Doktoruma hipnoz sırasında anlattıklarım bugüne ait değil. Ben kimim?

Ben yirmi bir yaşında genç bir kadınıym. On yedi yaşına kadar küçük bir kasabada yaşadım. Bu şehre üniversitede okumak ve çalışmak için geldim. Bir adama âşık oldum, bütün hayatım altüst oldu. Fazla konuşmayan bu adama ben “Suskun Adam” adını takmıştım. İlk kez yemek yediğimiz ve ilk kez onun o kadar çok konuştuğu o basık Rus lokantasında bana elli yaşında kitap yazan ünlü felsefeciden, soyadını ne kadar aptal bulduğundan, bir konuda çok şey bilebilmek için otuz yılın gerekli olduğundan, kimseyle kavga etmediğinden, burçlara inanmadığından, inanacak olsa yeryü-

zünde sadece on iki çeşit karakterin olacağından, babasıyla pek konuşmadığından, kalabalıktan sıkılıp mektup yazmayı ne kadar önemli bulduğundan, doğduğu şehir olmasa bile babasının köklerinin bulunduğu şehre ve o şehre özgü insanlara olan sempatisinden, benim de tanıdığım sinirli, kızıl kıvrıkcık saçlı kadının bu şehirde doğduğu halde kendisini oraya ait bulmaktan nasıl utandığından söz etti. Benim kısa yanıtlar verdiğim, onun, “Ne kadar çok konuştum?” dediği gece boyunca ince dudaklarını izledim:

Dudakları ne güzel kıpırdıyordu. Konuşurken ya da gülümserken geometrik bir hesaplamayla on beş derece sola kayıyordu. Bir dişi kırılmıştı ve büyük bir olasılıkla bu, şiddetli bir yumruk sonucu olmuştu. Çizgili gömleği son düğmesine kadar ilikliydi. Sıcak yaz günlerinde buna anlam veremeyenler, “Boğazında bir yara izi filan mı var?” diye soracaklardı. “Suskun Adam”ın boğazında yara izi yoktu. Onda hiçbir şeyin; acıların, kırık aşkların, mutlulukların, çılgın sevişmelerin, hiçbir şeyin izi yoktu. Evet, onun da sizin ya da benim gibi bir yaşamı olmuştu. Sevişmiş, âşık olmuş, terk edilmiş, terk etmiş, beklemiş de gelmemiş, ağlamış ve gülmüştü. Bütün bu yaşadıklarını, kat kat parşömen kâğıdına sarılıp da çekmece diplerine yerleştirilen, yırtıp atılmaya bir türlü kıyılmayan, ara sıra bakılıp parmak ucuyla okşanan fotoğraflar gibi bir köşeye kaldırmıştı. “Suskun Adam”ın boğazında yara izi yoktu. Ben boğazında yara izi olmayan “Suskun Adam”a âşık olmuştum. Ne zaman mı? Sinemada, on dakika arada, ağrıyan dişi yüzünden suratını buruşturduğunda ya da ayın gökyüzündeki görünümünün kendisini nasıl heyecanlandırıldığını, hatta bazen bu yüzden uyuyamadığını anlattığında değil de, ben hızlı hızlı konuşurken, gölgeli yüzünde beni dinleyen ifadeyi gördüğümde. Düşünmüştüm ki bu adam beni her şeyden koruyabilir. Bana mutluluk vaat eder. Ama öyle olmadı. Boğazında

yara izi olmayan “Suskun Adam” beni çemberinin dışına atıverdi. Telefonlarda hep sustu. Gel demedi. Sessizce kaçmaya başladı. Sonra ben öyle çok ağlayıp geceler boyunca telefon bekledim ki...

Kimse bana bu kötü büyüü bozacak sihirli sözcüğü fısıldayamadı. Ben boğazında yara izi olmayan “Suskun Adam”la mutlu olacağımı biliyordum. Onun eşi olabilirdim, çocuklarını doğurabilirdim, birbirimize, hiç bağırmadan, sonsuz güven ve mutluluk sunarak yaşayabilirdik. Ama o benim gibi düşünmedi. Benden kaçtı. Kaçtıkça daha da büyüdü, bir tutku oldu. Bu tutku zamanla bana acı vermeye başladı. Okulu ve işi bıraktım. Ağırlaşan ve giderek ölüme yaklaşan bir hastadan farksızdım. Çevremdekiler bana yardım edemiyorlardı. Bir gece uyandım. Giyinip dışarı çıktım. Hava soğuktu. Yürümeye başladım. Bu hoşuma gitti. Ben yürüdükçe gökyüzünün rengi değişiyordu. Önce koyu bir griydi, martıların kirli tüyelerine benzer bir renk almaya başlamıştı ki, boğazında yara izi olmayan “Suskun Adam”ın benim için neden bir tutkuya dönüştüğünü düşünmeye başladım. Yoksa her şey gibi onu da ben mi yaratmışım? Bildiğim tek şey vardı: Ben ona yakındım. Sanki çok uzun yıllar onunla birlikte yaşamış, birlikte düşler görmüştüm. Psikologa bu yüzden gittim. Terapiler sonuç vermeyince iş hipnozla, geçmişte, çocukluğumda ya da onunla birlikteyken takıldığım noktayı bulmaya, belleğimden kazımaya kaldı. Ama doktorum bilinç bandımı geriye çok hızlı sardı ve ben bir önceki yaşamıma gittim.

Bir liman kentinde çocuklarıyla kaçmaya çalışan bir kadındır. Kentin Müslümanların eline geçme olasılığı var. Muhtemelen bir kent. Hangi yüzyılda, nerede ve kim olarak yaşadım?

Daha önce yaşamış olduğumu öğrenmek, bana, rengi beğenilmediği ya da solduğu için boyanan bir kumaş parçasıymışım duygusu veriyor.